

[Justitsministeren]

forhandlinger har konstateret et udbredt ønske herom, og det er dette ønske, vi har villet imødekomme med dette lovforslag.

Til gengæld håber jeg også, at det under udvalgsbehandlingen vil vise sig, at det, som ønskets opfyldelse med rimelighed kræver, også vil blive mødt med forståelse her i folketinget, for man kan nu engang ikke nedlægge overformynderiet uden at overføre de indestående midler til et andet sted, og man kan ikke overføre 17.000 konti af forskellig karakter til mindst 13 forskellige forvaltningsafdelinger, uden at det kræver en arbejdsindsats. Man kan heller ikke tænke sig en ordning, hvorefter vi skal have private forvaltningsafdelinger til at forvalte disse midler, uden at der af ministeren fastsættes regler for, hvordan disse forvaltningsafdelinger skal forvalte midlerne. Man kan ikke samtidig efterlyse sikkerhed for de umyndiges midler og så mene, at man ikke bør fastsætte regler for, hvordan disse umyndiges midler skal behandles og forvaltes af forvaltningsinstitutionerne, og det er jo det, der ligger i lovforslaget. Jeg håber derfor, at denne generelle positive holdning også vil vise sig at være til stede, når det drejer sig om at gennemføre de nødvendige foranstaltninger, som det almindelige ønske om nedlæggelse af overformynderiet gør nødvendige.

Man har hæftet sig en del ved bemyndigelserne, og det synes jeg i og for sig er fornuftigt; det gør man også jævnlig her i folketingsalen, og det bør man da også gøre. Men man skal jo også lægge vægt på, således som vi har gjort det, når vi taler om et familieretsdirektorat, at der er visse detailopgaver og detailforskrifter, som administrationen måske med rimelighed bør udføre efter generelle retningslinjer fra det overordnede organ, i denne forbindelse folketinget.

For nu at tage den første bemyndigelse – som hr. Hagen Hagensen henviste til – nemlig bemyndigelsen til, at ministeren kan bestemme, hvilke aktiver der kan godkendes til anbringelse af umyndiges midler, tror jeg, at den bemyndigelse skal ses i relation til de nugældende regler, som jo består i en lang liste af efterhånden ret tilfældigt tilkommende værdipapirer, hvor det kan være rimeligt – det skal vi drøfte i udvalget – at finde frem til et generelt kriterium, således at vi ikke behøver at supplere denne liste i lovsform,

hver eneste gang der dukker en eller anden ny god form for investeringsmulighed op.

Der er ikke her tale om, således som det blev antydnet – jeg tror, det var af hr. Bjørn Elmquist – at vi ønsker at gå ind i en slags ØD-ordning. Der er tale om, at vi beder om en bemyndigelse, der svarer til den, man har i dag for så vidt angår myndiges midler.

Når det drejer sig om myndiges midler, der skal administreres af det offentlige, har justitsministeren en bemyndigelse til at fastsætte, i hvilke aktiver denne placering kan finde sted, og så vidt jeg ved, har denne bemyndigelsesudøvelse ikke givet anledning til nogen kritik fra folketingets side. Det er da også klart, at den bemyndigelse, der foreslås i denne lov, vil blive udformet på en sådan måde, at der bliver tale om den størst mulige rimelige sikkerhed for de umyndiges midler, og på en sådan måde, at den ikke skulle kunne give anledning til politiske kontroverser. Jeg synes ikke, at administrationen af umyndiges og myndiges midler hidtil har kunnet give anledning hertil.

Om den centrale styring, som er fremhævet, skal jeg sige, at det er rigtigt, at amtsjuristerne og Foreningen af Amtmænd har ønsket at have disse tilsynsbeføjelser lokalt. Amtsjuristerne har dog samtidig sagt, at der jo ikke er tale om nogen større arbejdsopgave, og det er fuldstændig rigtigt, fordi der er tale om ca. 2.000 sager om året, fordelt på 14 forskellige amter. Det vil sige, at hvert amt har ganske få årlige sager af meget forskellig karakter. Det er nok grunden til, at sparekasseforeningen, bankforeningen og tilsynet med banker og sparekasser – i hvert fald de to første, og så vidt jeg husker også den sidste instans – mener, det er rigtigst, at disse tilsynsopgaver af ret så speciel karakter placeres centralt, fordi banker og sparekasser, der nu ønsker at påtage sig denne opgave, ønsker at have en samlet, central administration, som de kan henvende sig til, når opgaverne skal løses; jeg synes, at vi også må mærke os dette i udvalget, når vi skal arbejde med forslaget. Dette centrale tilsyn er ønsket af dem, der nu skal stå for den praktiske administration af de umyndiges midler.

Om familieretsdirektoratet skal jeg sige, at det i og for sig ikke hører hjemme i et lovforslag, men vi har ønsket at orientere folketinget om overvejelserne, fordi direktoratet tidligere har været inde, når vi har diskuteret